

Ο ΘΕΑΤΗΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΗΘΙΚΟΝ, ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ,
ΚΑΙ ΘΕΣΜΟΘΕΤΙΚΟΝ, ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ
ΠΑΡΑ ΜΙΧΑΗΛ ΣΧΙΝΑ.

Ἀριθμὸς 16. Περίοδος πρώτη. Τῆ 25 Αἰγούστ. 1837.

Καὶ αὖθις προσκαλοῦνται οἱ Ταχυδρομικοὶ ἐπιστάται (ὅσοι μέχρι τοῦδε ἠμέλησαν) νὰ μᾶς στείλωσιν ἀκριβῆ σημείωσιν τῶν συνδρομῶν ὅσας ἐτύναξαν ἀπὸ ἕκαστον τῶν συνδρομητῶν μας κατ' ὄνομα, ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεως τοῦ Θεατοῦ. Παρακαλοῦμεν δὲ καὶ τὴν Γενικὴν Διευθυντὴν τῶν ταχυδρομείων νὰ διατάξῃ ἀποτελεσματικῶς περὶ τούτου τὰ δέοντα, διὰ νὰ μὴ πάσχωμεν ἀνάξια, κρούοντες εἰς ὧτα μὴ ἀκούοντων.

ΠΑΡΟΔΙΚΟΝ.

Ἡ Ἀθηνᾶ (ὅχι ἡ σεμνὴ τοῦ Διὸς κόρη) ἐξέδωκεν εἰς τὸν 458 ἀριθμὸν τῆς, ἄρθρον κατὰ τοῦ διδασκάλου Οἰκονόμου, γεγραμμένον ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας τῆς. Εὐκολώτατον μᾶς ἦτο νὰ καταστρέψωμεν μέχρι θεμελίων τὸ οἰκοδόμημά τῆς, καὶ ν' ἀποδείξωμεν τὸν μὲν ἀετὸν ἀετὸν, τὸν δὲ κόρακα κόρακα ἀλλὰ δὲν καταβαίνομεν εἰς τὸ στάδιον τοῦτο, ὡς περιττόν. Ἡ μὲν Ἑλλάς γνωρίζει τὰς πικρὰς καὶ ἀθλίους διαθέσεις τοῦ προσβάλλοντος, αὐτὴ δὲ καὶ ἡ Εὐρώπη ἀμεταθέτως γνωρίζουσι πρὸ πολλοῦ τὸ ἔζοχον τοῦ προσβαλλομένου, εἰς τὸ ὅποιον καὶ ὁ ἡμέτερος βασιλεὺς δὲν ὤκνησε νὰ ἐπιθέσῃ εὐκαίρως τὸ κύρος τῆς παρ' ἑαυτοῦ τιμῆς, ὡς ἂν ἀπάντησιν Ἡράκλειον πρὸς τὰς ἐπηρείας τῆς Ἀθηνᾶς ταύτης.

Le Nil a vû sur ses rivages
Les noirs habitans du désert

ἀθωότητος καὶ πατριαρχικῶν ἀρετῶν, ὅπου ἤκμαζον τὸ πρὸς τὸν πατρῶον Θεὸν σέβας καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους αἰδώς, ἡ γαμικὴ πίστις, ἡ εἰς τοὺς γονεῖς, γέροντας, προεστῶτας, καὶ σοφωτέρους, ὀφειλομένη τιμὴ καὶ ὑποταγὴ, ἡ φιλαδελφία, ὁ ἔνστοργος σύνδεσμος οἰκοδεσποτῶν καὶ ὑπηρετῶν, ἡ φιλοξενία· ἀπεδείκνυε δὲ καὶ τὴν κοινωνίαν αὐτόχρομα τιαυτῆν, ἄπλαστον, λέγομεν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀπλοϊκὴν, ἀσφαλῆ καὶ γνησίαν περὶ τὰ συναλλάγματα. Εἶχεν ἡ κοινωνία αὕτη καὶ τοὺς ὁμοθενεῖς ἄρχοντας, ἐκκλησιαστικούς καὶ πολιτικούς, καὶ πολλάκις ἀφιλοκερδεστάτους, πολλάκις εὐκλεεῖς, εἰς τοὺς ὁποίους ἔλειπον μόνον τὸ τῆς ἐθνικῆς αὐτονομίας συναίσθημα, καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ καὶ ἐκ τῆς παρουσίας νόμων ἐξουσιαστῶν ἐγειρομένη ἀνευδοίαστος μεγαλοφροσύνη· εἶχε τοὺς νουὸς καὶ τὰ τῶν ναῶν, τὰ σχολεῖα, τὴν ἐπιμέλειαν τῶν πτωχῶν τῆς κοινότητος, τῶν ἀσθενῶν, τῶν φυλακισμένων· καὶ ἔζη λοιπὸν μέχρι τῆς ἐπαναστάσεως ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς Ἐκκλησίας αὐθύπαρκτος κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον καὶ εὐνομούμενη πῶς ἐντὸς αὐτῆς τῆς αἰχμαλωσίας καὶ ἀνομίας, καὶ ἐξετελεῖτο θεόθεν περὶ τοὺς Ἕλληνας τὸ σημεῖον Ἰωανᾶ τοῦ προφήτου! Ὅτι δὲ καὶ τὴν ἐπανάστασιν τὰ τοιαῦτα οἰκιακὰ, κοινωνικὰ καὶ πολιτικὰ τῶν Ἑλλήνων ἦθη παρεσκεύασαν καὶ κατέστησαν δυνατῆν, καὶ ὅτι ἐκεῖνα εἶνε ἡ ἀρχέγονος τῆς ἀπελευθερώσεώς των αἰτία, ὑπάρχει ἀναντίρρητον καθ' ἡμᾶς· διότι ἔθνος μὲν μὲ ἦθη ὑγιᾶ καὶ ἀκίβδηλα, καὶ εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς ἀπογνώσεως κείμενον, ἀνίσταται· ἔθνος δὲ διεφθαρμένον, καὶ ἂν ἀνασταθῆ καὶ λάθῃ πολιτικὴν ὑπαρξίν, οὔτε τὴν εὐνομίαν δύναται νὰ καρπωθῆ, καὶ τὴν αὐτονομίαν ὀγλίγωρα θέλει χάσῃ· «ἀνεμος ποιμανεῖ αὐτὸ, κατὰ τὴν Γραφήν, καὶ ταφὴν ὄνου λήψεται»· ἦθη δὲ Ἑλληνικὰ, χωρὶς τὴν πίστιν τὴν ἐκλάμψασαν μὲν εἰς ἀναταλάξιν διὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ θεοῦ ἀνθρώπου, παραδοθεῖσαν δὲ

νεαράν εἰς τὰς καρδίας τῶν παλαιωτάτων ἡμῶν πατέρων, καὶ δι' αἰῶνων ἐκτενῶν καὶ ἐνθέων ἀγώνων δεδουμασμένην καὶ μεμαρτυρημένην ὀρθόδοξον καὶ σωστικὴν, ἦθη, λέγομεν, Ἑλληνικὰ, χωρὶς ταύτην τὴν πίστιν, ἀδύνατον νὰ ὑπάρξωσιν.

Ὁ πόλεμος, καὶ ὅταν ἀναγκαῖος, εἶνε ἀμέσως κακοήθης καὶ βαρβαρωτικὸς καὶ φθορεὺς· καὶ ὁ πόλεμος ὁ πολιτικὸς, πολλῶν δὲ μᾶλλον ὁ ἐθνικὸς. Ἐκ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τοῦ ἐνοπλίου θέρους ἠφανίζετο μὲν τῆς τυραννίας ὁ φόβος, ἀλλ' ἤλαττοῦτο καὶ τῆς ἰερᾶς πίστεως ἡ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους ῥοπή· τὰ πολιτικὰ ἦθη ἐλάμβανον μὲν ποιόν τι ἀξίωμα ἐκ τῆς αὐτονομικῆς μεταβολῆς καὶ ἐκ τῶν ἐννόμων διατυπώσεων, ἀλλὰ καὶ διεστρέφοντο ἐνταυτῷ ἐκ τῆς ἰδιοτελοῦς ἀντιζηλίας περὶ τὸ ἄρχειν καὶ νέμεσθαι τὰ δημόσια, ἐκ τῶν ἐμφυλίων διχοστασιῶν καὶ παθημάτων· ἡ κοινωνία ἐνδύειεν ἴσως ὅτι ἦδη καὶ ἐπραγματοποιήθησαν ἢ πραγματοποιοῦνται ὅλαι τῆς αἰελπίδες· χωρὶς σκῆπτρον πολιτικόν, σχεδὸν χωρὶς πνευματικὴν θέμιν καὶ αὐθεντείαν, ἔπλεεν ἀνευδοίαστος καὶ ἀστήρικτος εἰς καλιβόριαν κινδύνω, καὶ ἀσφαλείας, ἐνδειῶν καὶ ἀπολαύσεων, μόχθων καὶ ἀργίας, παραδειγμάτων, λόγων, καὶ πράξεων εὐγενῶν καὶ ἀχρείων, ἀφροντιστοῦσα περὶ τοῦ μέλλοντος, μόλις δὲ προσέχουσα καὶ εἰς τὸ παρὸν· ἄρα καὶ τὰ οἰκιακὰ καὶ ἐπιδήμια ἦθη δὲν ἔμενον χωρὶς βλάβην. Κεκλημένος κυβερνήτης παρὰ τοῦ ἔθνους, ἦλθεν ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας. Ἀνὴρ ἐμβριθῆς καὶ πολιτικὸς, χρηστοθέστατος, βραχυδάπανος, θεράπων πιστότατος τῆς πατρίδος ὀρθόδοξου θεοσεθείας, ἂν ὑπῆρχεν Ἕλλην ἰκανὸς καὶ τὰ ἦθη νὰ διακοσμήσῃ καὶ τῆς ἐκκλησίας τὴν σωτηριώδη ἐπίθερασιν νὰ ἀνακαινίσῃ ἐπὶ τῆς εἰρήνης, ἦτον ἐκεῖνος· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀντίπαλοι περιστάσεις ἠγωνίσθησαν κατ' αὐτοῦ· καὶ αὐτὸς μὲν παραδόξως πῶς ἀρπασθεῖς, ὅπως διηγείται ὁ Πλούταρχος περὶ

τοῦ Ῥωμύλου, ἐγένετο ἄφαντος, τὸ δὲ ἔργον του, μόλις ἠρ-
 γμένον, περιέπεσεν εἰς φθοράν. Ἐλθόντος τοῦ βασιλέως μα-
 κρόθεν, νεανίου χρηστοῦ μὲν καὶ σώφρονος, ἀλλ' ἀπείρου, ἔτι
 δὲ καὶ μέλους ἐτέρας ἐκκλησίας, καὶ περιβοηθουμένου ἀπὸ
 πικρὸν συμῆνος ξένων ἀνθρώπων, ἡ μὲν τῆς ἐθνικῆς ἐκκλησίας
 ἀποκατάστασις καὶ διοικήσις διετάχθη, ἄκοντος βέβαια τοῦ
 βασιλέως, ὄχι καλῶς, ὅπερ ἐστίν, ἀδυνάτως πρὸς ὠφέλειαν
 τῆς κοινωνίας, εἰς δὲ τὰς προῦπαρξάσας αἰτίας ἠθικῆς δια-
 φθορᾶς, προσετέθησαν ἀνεπαισθήτως καὶ ἄλλαι, τῶν ὁποίων
 βλέπομεν τ' ἀποτελέσματα, μάλιστα εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τὴν
 πρωτεύουσαν, τύπον γινομένης καὶ ὑπογραμμῶν τῶν ἄλλων
 μερῶν τῆς Ἑλλάδος. Μία ἀπὸ τὰς αἰτίας ταύτας εἶνε καὶ ἡ
 πολυτέλεια ἡ ξενικὴ καὶ δυτικὴ, ἣτις ἐπιτρῶγει καὶ κατα-
 σχύει τὴν ὑπαρξίν τῶν Ἑλλήνων, οὐσα βεβιασμένον κακὸν,
 τυκτὸν κακὸν, καὶ ὄχι παρακολούθημα εἰκὸς ὑπάρχοντος
 περισσεύματος πλούτου. Καὶ τὸ θέατρον, ὁποῖον ἀκρίτως πα-
 ρεισάγεται ἐκ τῆς δυτικωτέρας Εὐρώπης, δὲν περιέχει ὀλίγην
 ὕλην διαφθορᾶς. Ἐγραψε μὲν ὁ λεγόμενος Ἑλληνικὸς Ταχυ-
 δρόμος πολλοὺς ὕμνους εἰς αὐτὸ, ἀλλὰ πάντῃ ἀσυλλογίστως.
 Οὔτε τοῦ Φιγάρου τὸ αἰσχρὸν ἐπιτήδευμα, οὔτε τῆς Ῥοζίνας
 τὸ ἑταιρικὸν, εἶνε εἰς χρηστοθήθειαν προβιβαστικά. Οὔτε τῆς
 γλώσσης ἡ μόρφωσις κερδαίνει ἀπὸ ἀνούσια, ἄσημα καὶ
 σόλοικα φλυαρήματα ἄλλα. Τῆς δὲ μουσικῆς, ὅταν καθαρεύῃ
 τοιούτων μύθων καὶ ρύπων, ὄντως ὑπάρχει καλλίστη καὶ
 ὑψηλοτάτη ἡ ἠθικὴ κατόρθωσις· ὅθεν Φρυγία μὲν ἀρμονία
 ἀπέδιδετο εἰς τὰ θεῖα, Δωρία δὲ εἰς τοὺς ἥρωας, καὶ πᾶσα
 φιλόπατρις διάθεσις, καὶ πᾶν κοινωνικὸν πάθος ψυχῆς, καὶ
 φιλία, καὶ ἔρωσ ἀγνὸς, εἶχον νόμους καὶ μέλη ἴδια. Οὕτως
 ἀνεμίγνυον οἱ βαθυκλεεῖς ἡμῶν πρόγονοι, εἰς μὲν τὴν ἀνατρο-
 φὴν καὶ παιδείαν τῶν νέων, τὴν μουσικὴν μὲ τὰ γράμματα
 καὶ μὲ τὰ γυμνάσια, εἰς δὲ τὴν ἐπίδοσιν τῶν ἀνδρῶν, θέα-

τρον πατριωτικὸν, ἡθοποιὸν καὶ εἰς θεῶν ἑορτὰς καθιερω-
 μένον, μὲ τὸ ἐλευθέριον καὶ περίγλωσσον βῆμα τῆς πολιτικῆς
 ἀγορᾶς, ὅπου ἄνδρες μεγαλόδοξοι γίνονται, κατὰ τὸν ποιητὴν.
 Ἄλλη ἰσχυρὰ αἰτία παραφροσύνης καὶ ἐκδικαιτήσεως ἐθνικῆς
 εἶνε ἡ παρουσία τῶν Ἀμερικανῶν λεγομένων σχολείων, νέον
 τοῦτο συμβεβηκὸς ἐμφανισθὲν μετὰ τὴν ἐπανάστασιν, ὅπου
 οἱ παῖδες τῶν Ἑλλήνων διδάσκονται, ὁμοῦ μὲ γράμματα καὶ
 βάρμματα, καὶ τὴν μουσικὴν τῶν προτεσταντικῶν δογμάτων,
 προσφέρουσαν ἄνετον καὶ ἀπερίγραπτον ῥαστώνην εἰς τὰς πε-
 ρὶ πίστεως κρίσεις, παριστάνουσαν τὰ ἔθιμα καὶ τὰς παρα-
 δόσεις τῆς ἐθνικῆς ὀρθοδόξου λατρείας ὡς προλήψεις καὶ
 βαρετὰς δεισιδαιμονίας, προσκαλοῦσαν εἰς ἀνάπαυσιν διὰ
 φαινομένης ἀπλότητος, ἣτις βαθμηδὸν, ἀτομικευομένη καὶ
 ἐωσφορίζομένη, καταντᾷ μυριόσχιστον τέρας, μυριόγλωσσον
 λάλημα, βαβυλώνειον ἄκουσμα, ὡς ἂν ἡ χάος καίστοιχείων ἔκ-
 νοος ἀντίκρουσις, ἡ δημιουργία σατανικὴ καὶ ὄργια κατα-
 χθόνια, ὅθεν ἐκφυσᾶται βαρὺ μὲν καὶ στυγερὸν πνεῦμα κατὰ
 τῆς φίλης καὶ πατροπαραδότου θρησκειακῆς ἐνότητος τῶν
 Ἑλλήνων, διχόνοια δὲ καὶ ἀνρχία οἰκιακὴ καὶ κοινωνικὴ,
 ἀνατροπὴ δὲ ἡθῶν καὶ χαρακτῆρος τοῦ ἔθνους πρόβριζος,
 τέρμα ἔχουσα τὴν ἀθείαν διὰ τῆς ποικιλοδοξίας καὶ τοῦ
 Πυρρῶνισμοῦ. Ὅστις δὲ ἀπιστεῖ ὅτι εἰς τοιαῦτα ἀποσκοπεῖ
 καὶ ἀναγκαίως τελευτᾷ ὁ διάκοσμος τῶν ξενικῶν τούτων
 σχολείων, ἂς ἀναγνώσῃ καὶ μελετήσῃ κατὰ νόημα, διάφορα
 βιβλία ἐκδεδομένα παρὰ τῶν ἐκεῖ διδασκάλων ἢ τῶν συνα-
 δελφῶν, πρὸς οἰκοδόμησιν βέβαια καὶ τῶν ἀνωτέρων ἡλικιῶν
 τῶν ἡμετέρων Ἑλλήνων. Τί θέλει τότε εἰπεῖ; Οὐδὲν, εἰμὴ
 ὅτι μόνον τὸ ἐπ' ἄμβωνος κήρυγμα λείπει ἔτι παρ' ἡμῶν εἰς τοὺς
 ἐκ Δύσεως ἀνατείλαντας ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἀποστό-
 λους, καὶ τρέχοντας, ὡς ἄστρα ἐκστατικά, παράστρατα καὶ
 ἀλλήθωρα, νὰ φωτίσωσι, νὰ χαριτώσωσι τὴν μητέρα τοῦ

φωτός και πατρίδα τῶν εὐαγγέλων ἀποστόλων Ἀνατολήν!
 Ἄλλο ἢ ἀνεξιθρησκία, και ἄλλο ἢ θρησκία. Τὴν μὲν πρώτην
 ὑπαγορεύει ἡ φιλόανθρωπος πολιτικὴ ὑπὲρ τῶν παρφυρισα-
 μένων ἑτεροδόξων θρησκευμάτων, χωρὶς βλάβην τῆς ἐπι-
 κρατούσης ἐθνικῆς πίστεως· τὴν δὲ δευτέραν εὐθὺς ὁμολογεῖ
 και ἀναγορεύει ὅστις, ἄρχων τῆς πολιτείας, ἀνέχεται ἀδιαφό-
 ρως και ἀναλήπτως προφανεῖς ἀποπειράς ξένης προσηλυτείας,
 και κυβερνήτης ὧν κοιμᾶται, και ἐγκαταλείπει τὸ κοινωνι-
 κὸν σκῆρος δικαιογόμενον πανταχόθεν και πανταχόθεν δια-
 περώμενον ἀπὸ ὕδατα, και ἔτοιμον νὰ καταποντισθῆ με τὸ
 πλήρωμα, με ὅλην τὴν περιουσίαν, με τὸν κυβερνήτην αὐτόν.
 Προείπομεν ἤδη ὅτι πολλὰ ὁμοῦ αἰτίαι, ἐντόπια και ἐπέι-
 σακτοί, πολεμικαὶ και εἰρηνικαὶ, συνενήρησαν εἰς τὴν μετὰ
 τὴν ἐπανάστασιν ἠθικὴν ἀλλοίωσιν, ὅποια ἐξαιρέτως ἀπογυ-
 μνοῦται εἰς τὰς πόλεις και εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Καὶ τὰ μὲν
 πολιτικὰ ἦθη, βλέπομεν καθ' ἡμέραν πόσον ἐλεεινὰ. Τῶν δὲ
 οἰκιακῶν και κοινωνικῶν ἐκδηλοῦνται κηλίδες και νοσήματα
 ἀνήκουστα ἢ μόλις ἀκουστὰ πρὶν τῆς ἐπαναστάσεως· ψυχρό-
 τῆς και ὄκνος και προσοχθισμὸς περὶ τὴν πάτριον εὐσέβειαν·
 πώρωσις και φίμωσις συνειδήσεως· ἀλογιστία πρὸς τοὺς
 ἀνθρώπους· γαμικὸι ἀπολακτισμοὶ· αὐθάδεια και ἀσχημο-
 σύνη περὶ τοὺς γεννήτορας, περὶ τοὺς πρεσβυτέρους, και σο-
 φωτέρους· μισαδελφία· φθοραὶ και ἀπαγωγαὶ συγγενῶν γυ-
 ναικῶν εἰς ἄθεσμα συνοικέσια, και ὀλιγωρία τῶν φρικτῶν
 ἐπιτιμιῶν τῆς ἐκκλησίας· ἐπιγαμίαι ἀπροφύλακτοι πρὸς
 πάσας φυλὰς και θρησκείας και γλώσσας (1)· ἀπόσβεσις και

(1) « Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐλείναις εἶδον τοὺς Ἰουδαίους οἱ ἐκά-
 θισαν γυναίκας Ἀζωτίας, Ἀρμανίτιδας, Μωαβίτιδας, και οἱ υἱοὶ
 αὐτῶν ἤμισυ λαλοῦντες Ἀζωτιστὶ, και οὐκ εἰσὶν ἐπιγινώσκοντες
 λαλεῖν Ἰουδαϊστὶ. Καὶ ἐμαχεσάμην μετ' αὐτῶν, και καταρσάμην
 αὐτοὺς, και ἐπάταξον ἐν αὐτοῖς ἀνδρας, και ἐμαδάρωσα αὐτοὺς, ἐνώρ-

ἀχρεΐωσις τοῦ ὑπερβητικοῦ ἐπαγγέλματος και ἀμικανία τῶν
 οἰκοδεσποτῶν· ἀπιστία, κακουργία, παγγραφία, κλεψιγραφία
 περὶ τὰ συναλλάγματα· ὀμότης περὶ τοὺς πάσχοντας· ἀθεΐα-
 στος, πλανήτης νοῦ μετεωρισμὸς, και βυθίστη, θνητόψυχος
 ὑλοπάθεια· ὅλοι θεολόγοι καθ' ἑαυτοὺς, ὅλοι πολιτικοὶ, ὅλοι
 σοφοὶ, ὅλοι γραμματεῖς, ὅλοι συζητηταὶ φέροντες ἀνὰ στόμα
 τ' ὄνομα τοῦ ἱε. αἰῶνος· ἐδῶ νομικοὶ ἀμείλικτοι χρησιμοδό-
 ται, ἀγμῶντες· περὶ τοὺς τύπους ἀλλοδαπῶν θεσμοθετημά-
 των, (πολλοὶ δὲ και στρεψοδικοπανουργοὶ)· ἐκεῖ τῶν δημο-
 σίων χαρτομάχη και χρηματικτοὶ διαχειρισταὶ· πλῆθος
 ἀρχῶν, πλῆθος μεθυστῶν, πλῆθος λοιμῶν ὀγκωμένων εἰς
 τὰς ἀγυῖὰς νυχθημέρον ὀγκηθῶν· σωρὸς καφεείων, οἶνο-
 πωδείων, σωρὸς πορνῶν και χαμαιτυπείων.

Πρὸς ταῦτα πάντα τὰ νοσήματα τὰ κακοῦντα σήμερον ἡ
 ἐπαπειλοῦντα ἀμφοτέρω τὰ φύλα, τὰς ἡλικίας, και τά-
 ξεις τῶν Ἑλλήνων, φαίνονται μὲν μάλιστα θεραπευτικαὶ
 και ἡ παιδαγωγία και ἡ νομοθεσία, ὅταν, μέτοχοι τῶν ὑγιῶν
 πλεονεκτημάτων τοῦ τρέχοντος αἰῶνος, συντηγῶσιν Ἑλλη-
 νικῶς, ἀλλ' ὄχι ξενικῶς, Ἀνατολικῶς, ἀλλ' ὄχι Δυτικῶς,
 ὑπάρχει δὲ δραστηκώτατον ἰατρεῖμα και τὸ κήρυγμα τοῦ
 θεοῦ λόγου, ἀναζωοῦμενον κραταιῶς εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ἡμέ-
 τέρου κλήρου. Ἀλλ' ὁ ἄμβων δὲν δύναται θεοπροπῶς νὰ ἀνα-
 γερθῆ, οὔτε ἄλλη οὐδεμία βελτίωσις ἐκκλησιαστικὴ νὰ τε-
 λεσθῆ, ἂν πρότερον δὲν ὀργανωθῶσι τὰ τῆς ἀνωτάτης ἐκκλη-
 σιαστικῆς διοικήσεως οὕτως, ὥστε αὐτὴ μὲν νὰ μὴ ἦγε οὔτ'
 αἰγμάλωτος οὔτε κυρία τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας, ἐλευθέρω νὰ
 βάλῃ εἰ πρᾶξιν τοὺς θεοῦ νόμους τῶν ὁποῖων τὴν παρα-
 καταθήκην κρατεῖ, πάντοτε ἐπωφελεῖς και βοήθητικὴ πρὸς τε

κισα αὐτοὺς ἐν τῇ Θεῷ, ἂν δοῖτε τὰς θυγατέρας ὑμῶν τοῖς υἱοῖς
 τούτων, και ἐὰν λάβητε ἀπὸ τῶν θυγατέρων αὐτῶν τοῖς υἱοῖς ὑμῶν.»

Ναεμ. Κεφ. ιγ'.

τοὺς ἄρχοντας καὶ τοὺς ἀρχομένους, ὁ δὲ κληρὸς ἐν γένει νὰ ἀπολαύη τῶν προσηκουσῶν τιμῶν καὶ προσόδων, νὰ ἔχη ἐκ τούτων ἀξίωμα καὶ εἰς τὸ συνειδὸς του καὶ εἰς τὴν ὑπόληψιν τοῦ λαοῦ, δυνάμενος νὰ εὐεργετῇ καὶ ὑλικῶς τοὺς τεθλιμμένους, καὶ νὰ φιλοξενῇ, καὶ ν' ἀποκτᾷ δικαίαν καὶ ἀναγκαίαν ἐπιβροχήν. Καὶ τότε ἡ ἱερὰ Σύνοδος, αἴρουσα κύκλω τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, καὶ ζητοῦσα, θέλει εὐρεῖ ἐντὸς τοῦ ὀρθοδόξου Ἰσραὴλ ἄνδρας ἀξίους καὶ δι' ἐπιστήμην καὶ δι' ἀρετὴν καὶ δι' εὐφυΐαν ν' ἀναβῶσιν εἰς τὸ σάλπισμα τοῦ Χρυσοστόμου, τοῦ Μηνιάτου, τοῦ Οἰκονόμου. « Ὁ μὲν θερισμὸς πολὺς, οἱ δὲ ἐργάται ὀλίγοι. » Ὅθεν γνωμὴ ἀγωνοθέτις τῆς Θεολογικῆς σχολῆς, θέλει παρεισαῖξῃ καὶ τὴν παράδοσιν τῆς ἱερᾶς ῥητορείας, συμπαρακαλοῦσα εἰς τὴν τοῦ ἔργου προοδοποίησιν, ἀνεύρισκεται παρ' ἡμῖν, ἄνδρα τινὰ ἰσχυρὸν καὶ παραδειγματικὸν ἐν πράξει καὶ θεωρίᾳ. Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱεροκλήρου δὲν εἶνε τοῦ τυχόντος, ἀλλὰ χεῖρι ἐκλογῆς· καὶ ὅντως σκευὴ ἐκλογῆς δύνανται νὰ ὀνομασθῶσιν οἱ τοῦ ἄμβωνος ἡγεμόνες, καλούμενοι μὲν παρὰ θεοῦ, διὰ φύσεως δεξιᾶς καὶ χάριτος πλουσίας καὶ ἔρωτος οὐρανοῦ, παιδαγωγούμενοι δὲ καὶ χειροτονούμενοι παρὰ τῆς ἐκκλησίας. Ταῦτα τὰς θεοθεν ἐκλογὰς διακρίνουσα ἡ ἱερὰ Σύνοδος μεταξὺ τῶν νεοφύτων Λευϊτῶν, πρέπει σύνωρα νὰ ἐγκολπίξῃ, καὶ ἐπιμελῶς νὰ διαπλάττῃ καὶ παρασκευάζῃ πρὸς τὸ ἱερὸν κήρυγμα, ὡς ἐλπίδας μεστὰς δυνάμειος καὶ δόξης. Διότι οὐδὲ περὶ μικρῶν πρόκειται λόγος καὶ ἀγὼν τοῦ ἱεροκλήρου, καθ' ὅσα προεξεθέσαμεν, οὐδὲ λογίζονται περιττὰ εἰς αὐτὸν καὶ θάρρος συνεχές, καὶ ἀκλινὴς σταθερότης, καὶ φρόνησις καὶ ἐπιείκεια ἀπαράπτωτος. Ἰποθέσωμεν ἱεροκλήρου ἰδρυμένον εἰς τοῦ ἄμβωνος τὴν περιωπὴν, ἔχοντα σῶμα, σχῆμα, στάσιν, κίνησιν, καὶ φθογγὴν τὴν προσήκουσαν, ἔχοντα πίστιν καὶ θειασμὸν, ὄντα καὶ νομιζόμενον ἐνάρετον, ἔμπλεον τῆς

ἱερᾶς καὶ ἀνθρωπίνης σοφίας, ἱστορίας καὶ παραγγελημάτων, δογματῶν καὶ παρχλητέων, ὕμνων καὶ προφητειῶν. . . . Πόση θέλει εἶναι ἡ δυνάμειος του! Τοιοῦτος ἴσως εἰς τὴν Γαλλίαν διέπρεψέ ποτε ὁ Μάσσιλιὸν, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ δεσποκώτατος βασιλεὺς Λοδοῖκος· ὁ ἰδ' εἶπε, « Πάτερ μου, ὁσάκις ἀκούω τοὺς ἄλλους ἱεροκλήρους, εὐχαριστοῦμαι ἀπὸ αὐτοῦ· ὁσάκις ἀκούω ἐσέ, χαλεπῶς διάκειμαι πρὸς ἑμαυτόν (1). » Καὶ ἀληθῆ ἔλεγεν ὁ δυνάστης ἐκεῖνος. Καὶ ἡμεῖς δὲ ἄριστα καὶ κάλλιστα προσδοκῶμεν παρὰ τῶν ἡμετέρων κηρύκων, ὅσοι νέον ἀναπυρσώσωσι τὴν ἱερὰν φλόγα ἀπὸ τῆς ἀσθέτου ἐστίας, καὶ τὴν γλῶσσαν ἐκεῖ ἐμβαψῶσιν ὡς πυρίνην ῥομφαίαν. Τοὺς βλέπομεν ὡς καταβαίνοντας ἐκ τῶν οὐρανῶν, καὶ μεταρσίους γινομένους περὶ τὴν γῆν· σύννον ἀφίνουσι τὸ βλέμμα ἐπὶ τὰ ἀνθρώπινα· τοὺς δυνατοὺς δὲν φοβοῦνται εἰς τοῦ Θεοῦ τὴν ἀλήθειαν· ἡ χεὶρ των ἐκτείνει καὶ περιφέρει ὑπὲρ τὰς ἁμαρτωλοὺς κεφαλὰς τὸ δρέπανον τοῦ αἰδίου θανάτου, καὶ λαμπρύνει εἰς τὴν μετάνοιαν τὸ κάτοπτρον τῶν αἰώνιων ἐλπίδων· πᾶσαι ἡλικίαι καὶ πᾶσαι τάξεις τοῦ λαοῦ πρὸς τὴν φωνὴν των πίπτουσι καὶ ἀνίστανται· παρηγορία θέλγει, ἢ τρόμος καταλαμβάνει τοὺς παρόντας ἀκροατὰς, καὶ

(1) Ὑπάρχουσι καὶ σήμερον εἰς τὴν κλεινὴν τῶν Παρισίων πόλιν ἱεροκλήρους, τῶν ὁποῖων τὰ προτερήματα καθ' ἕκαστα διέγραψε νεωστὶ Γαλλικὴ τις ἐφημερίς. « Ὁ Κύριος Ραβινιὰν (λέγει) χαρακτηρίζεται διὰ τοῦ ὕψους τῶν λόγων· ὁ Κ. Δουπάλλουπος, διὰ τοῦ ἑναρμονίου καὶ γλαφυροῦ τῆς φράσεως· ὁ Κ. Κομβάλωτος ἔχει σφοδρότητα βραχδαίαν καὶ διάπυρον, καταπλήττουσαν τὸν νοῦν καὶ συνταράττουσαν τὴν καρδίαν· ὁ Κ. Γρίβελος, κατέχει τὴν αὐθεντεῖαν τῆς ἐπιστήμης· ὁ Κ. Δεγεροῦς ἐπιτηδεύει πολλάκις δεξιῶς τὸ ὠδικὸν σχῆμα, ἀνακαλεῖ τὴν ἐφοδὸν τῶν ἱερῶν γραφῶν καὶ τοῦ Ψαλμοῦ, καὶ χαίρει τεχνουργῶν τὰς διακαεῖς ἐπιπνοίας των. » Ἄρα οὐδὲ εἰς τὴν Γαλλίαν ἔσθυσεν, ὡς νομίζουσι καὶ λέγουσι πολλοὶ ἀνόητοι καὶ ψεῦσται, τῆς ἐγχωρίου πίστεως ἡ λαμπράς.

κεραυνός, ἐξαστράπτει, φεύγει, φθάνει, τινάσσει καὶ τῶν ἀπόντων τὸν μοχθηρὸν καὶ νεκρωμένον ἐγκέφαλον· σημάτωρες τοῦ νῦν καὶ τοῦ μέλλοντος, τῆς ἐνσάρχου ζωῆς καὶ τῆς ἀσωμάτου, γεωμετροῦντες ἐπίγεια καὶ αἰθέρια καὶ τὰ καταχθόνια, ἄγγελοι τῆς δημιουργίας καὶ τῆς συντελείας, τὴν φύσιν κλονοῦντες διὰ τὸν ἄνθρωπον, διηγοῦνται τὴν ἱστορίαν τοῦ δειλαίου αὐτοῦ παροδίου, χωρίζουσι τὴν τέφραν, τὸ σκελετὸν ἀπὸ τῆν ψυχῆν, τὴν γῆν ἀποδίδουσιν εἰς τὴν γῆν, τὸ πνεῦμα εἰς τὸ πνεῦμα, καὶ τὸ καθίζουσιν ἐναγκώνιον ὑπὸ τὰς ἀναποδράστους ἀνάγκας τῆς θείας δικαιοσύνης. Ἐθνη τοὶ, λέγουσιν; ὦ γένος Ἑλληνικόν! ποῦ ὑπάγετε; Ἀρνεῖσθε τὸν θεόν; ζητεῖτε τὸν ἀναποκαλύπτον, φεύγοντες τὸν ἀποκαλυμμένον; Πείθεσθε ὅτι ὑπάρχει φωτεινότερα παράδοσις τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης παρ' ἐκείνην τὴν ὁποίαν πρῶτοι παρέλαβον οἱ πατέρες σας ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς καὶ πηγῆς, καὶ ἐξάπλωσαν ὡς σινδόνα εὐλογιῶν, διὰ τῶν αἰώνων φυλακτήριον τῆς ὑπάρξεως τοῦ ὅλου Ἑλληνικοῦ γένους; Πείθεσθε ὅτι ἀντίγραφα ἐσφαλμένα δύνανται ν' ἀξιῶσιν ὑπὲρ πρωτότυπον ἀκραιφνές; Ἄν ναί, ἄνεμος ποιμανεῖ ὑμᾶς· ἂν ὄχι, πάντως θέλετε ζῆσθαι καὶ τότε μόνον!»

Τοιοῦτρόπως ἠθέλην ἐγκαινιάσθαι τοὺς ἀνεγειρομένους τῆς ὀρθοδόξου Ἑλλάδος ναοὺς ἱεροκλήρυξ ἐναΐσιμος, ἐπίτροπος τοῦ Θεοῦ, προφήτης αὐτόχρημα, περὶ τοῦ ὁποίου αὐτὸς ὁ Θεὸς εἶπε· «Πρὸ τοῦ με πλάσαι σε ἐν κοιλίᾳ, ἐπίσταμαί σε, καὶ πρὸ τοῦ ἐξελθεῖν σε ἐκ μήτρας, ἠγάπησά σε· προφήτην εἰς ἔθνη τέθεικά σε.» Προφήτης, ὅστις αἰσθάνεται ἔνδον καὶ ἐξαγγέλλει· «Καὶ ἐξέτεινε Κύριος τὴν χεῖρα αὐτοῦ πρὸς με, καὶ ἤψατο τοῦ στόματός μου, καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· ἰδοὺ δέδωκα τοὺς λόγους μου εἰς τὸ στόμα σου, ἰδοὺ κατέβστακά σε σήμερον ἐπὶ ἔθνη καὶ ἐπὶ βασιλείας, ἐκρίζουσιν καὶ κατασκάπτειν καὶ ἀπολλύειν, καὶ ἀνοικοδομεῖν καὶ καταφυτεύειν»

... Καὶ σὺ περιζῶσαι τὴν ὄσφρὸν σου, καὶ ἀνάστηθι, καὶ εἰπὸν πρὸς αὐτοὺς πάντα ὅσα ἂν ἐντείλωμαί σοι. Μὴ φοβηθῆς ἀπὸ προσώπου αὐτῶν, μηδὲ πτοηθῆς ἐναντίον αὐτῶν, ὅτι μετὰ σοῦ ἐγὼ εἰμι τῷ ἐξαιρεῖσθαί σε, λέγει Κύριος. Ἰδοὺ τέθεικά σε ἐν τῇ σήμερον ἡμέρᾳ ὡς πάλιν ὄχυράν, καὶ ὡς στύλον σιδηροῦν, καὶ ὡς τεῖχος χαλκοῦν, ὄχυρόν ἅπασιν τοῖς βασιλεῦσιν Ἰουδα, καὶ τοῖς ἀρχουσιν αὐτοῦ, καὶ τῷ λαῷ τῆς γῆς(1).» Καὶ τότε σφραγίζεται πραγματικῶς τῆς αἰχμαλωσίας τὸ τέλος, ὅταν ὡς ἀνὴρ εἷς, κατὰ τὴν Γραφήν, πᾶς ὁ λαὸς συναχθῆ, καὶ ἀναγνωσθῆ εἰς τὴν συντετριμμένην Ἰερουσαλήμ τὸ βιβλίον τοῦ νόμου, καὶ συνετιθῶσι, καὶ κύψωσι καὶ προσκυνήσωσι τῷ Κυρίῳ ἐπὶ πρόσωπον ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ κλαύσωσιν ἀκούοντες τοὺς λόγους τοῦ νόμου(2). Τότε ὄντως, καὶ τότε μόνον, καὶ ὁ ἡμέτερος βασιλεὺς θέλει λάβῃ τὴν αἰδίμιον ἱστορικὴν χώραν πλησίον τοῦ Κωνσταντίνου καὶ τῶν εὐκλεεστῶν Χριστιανῶν αὐτοκρατόρων τῆς ἀνατολῆς, ὅσοι περιεφρούρησαν τὴν ἀληθῆ πίστιν, περιβάλλοντες κηρὸν καὶ χαλινὸν εἰς τῶν αἰρέσεων τὴν πάντολμον ὕδραν. Τότε ὄντως, τῶν ὑποσχέσεών του ἐκπληρωτῆς, ἄλλως τε καὶ πολιτικώτατον καταπεραίνων πολίτευμα, ἀνιδρυτῆς τῶν πατρῶν τῆς ὀρθοδόξου Ἑλλάδος βωμῶν, ἀνορθωτῆς τῶν ἠθῶν, φύλαξ τῆς αὐτονομίας καὶ ἐλευθερίας τοῦ ἔθνους, θέλει κατασταθῆ πατὴρ Ἑλληνικῆς γενεᾶς βασιλείων Ἑλληνιστῶν, ζεύγων μὲν τὴν λαμπρότητα του μὲ τὴν τῆς Ἑλλάδος εὐδαιμονίαν, ἀφθιτον δὲ παραδίδων καὶ εἰς ἐκείνους ἐκ τοῦ διπλοῦ κληρονομήματός τὸ καθήκον. Καὶ λοιπὸν «Ἐξεγειροῦ, Σιών, ἔνδυσαι τὴν ἰσχύν σου, καὶ ἔνδυσαι τὴν δόξαν σου. Ἰερουσαλήμ τὸς ἡ ἀγία, οὐκέτι προστεθήσεται διελεῖν διὰ σοῦ ἀπειθήματος καὶ ἀκάθαρτος. Ἐκτίναξαι τὸν χοῦν καὶ ἀνάστηθι, καθίσσον. Ἰερουσαλήμ, ἐκδυσαι τὸν δεσμόν τοῦ τραχήλου

(1) Ἱερειμ. Κεφ. Α'.

(2) Νεεμ. Κεφ. Η'.

σου (1)» ὅτι «ἅγιος Ἰσραὴλ τῷ Κυρίῳ, ἀρχὴ γεννημάτων αὐτῶ· πάντες οἱ ἔσθοντες αὐτὸν πλημμελήσουσι, κακὰ ἤξει ἐπ' αὐτούς, φησὶ Κύριος (2)».

Εἰδοποιήσις.

Ἐνας τῶν Πρωταγωνιστῶν τοῦ ὑπὲρ Ἀνεξαρτησίας Ἐθνικοῦ Ἀγῶνος διέπρεψεν ὁμολογομένως ὁ αἰδίδιμος Γερμανὸς Μητροπολίτης τῶν Πατρῶν. Νοῦς ὑγιής καὶ μεγαλεπήβολος, καρδία γενναία καὶ μεγαλουργός, ὁ εὐκλεῆς οὗτος Ἱεράρχης ὑψώθη εἰς τὴν διάσημον Ἀρχιερατικὴν ἔδραν, ὡς προωρισμένος παρὰ τῆς Θεῆας Προνοίας νὰ διατρέξῃ ὠφελιμωτέρως στάδιον εὐρὺ, τὸ διπλοῦν, λέγομεν, στάδιον τοῦ Ποιμενάρχου τῶν Λαῶν καὶ τοῦ Πρωταγωνιστοῦ τῆς πολιτικῆς παλιγγενεσίας τούτων.

Τελευταία ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν Πολιτειῶν ἡ Ἀχαΐα διεφύλαξεν εἰς ἑαυτὴν χαρακτῆρα αὐτονομίας καὶ ἐλευθερίας ἀπέναντι τῆς πανσθενοῦς κοσμοκρατορίας τῶν Ῥωμαίων καὶ πρώτη πάλιν ἡ Ἀχαΐα δίδει ἐσχάτως καθ' ὅλην τὴν Μεσοβρινην Ἑλλάδα τὸ τόσον τολμηρὸν, ὅσον προσφιλές, σύνθημα τοῦ Πολέμου κατὰ τῆς μακρᾶς, τῆς ἰσχυρᾶς, Ὀθωμανικῆς Δυναστείας.

Τῆς ἀξιωμακτικῆς ταύτης ἐποχῆς τὰς λαμπρὰς σελίδας τῆς ἀνοίγει ἡ ἱστορία καὶ εἰς τὸν Ἱεράρχην τῆς Ἀχαΐας Γερμανόν. Οὗτος, Ποιμὴν ἀληθῆς τῶν λογικῶν τῆς Ἐκκλησίας προβάτων, τίθησιν ὑπὲρ αὐτῶν τὴν ζωὴν του, καὶ ἀναζωννύει τὴν σπάθην τῆς ἀνάγκης, προπορεύεται πρὸ τῶν στρατῶν πραῦς καὶ σώζων. Οὗτος, ὅλος ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν Ὁμογενῶν του ἔθνους, πετᾷ διαπόντειος εἰς τὴν Χριστιανικὴν Εὐρώπην, καὶ ἱκέτης τῆς ἀγωνιώσης Ὀρησκείας καὶ Πατρίδος παρίσταται ἐνώπιον τῶν ἰσχυρῶν Ὁρώων κατὰ Βερῶννην.

Εἰς ἄνθρωπον ἱστορικὸν ὁποῖαν δύναται ν' ἀντιπαραθεῖ τις δόξαν λαμπροτέραν;

Τοιοῦτος Ἄνδρὸς τὸ αὐτοσχέδιον Σύγγραμμα περὶ τῶν πρώτων τριῶν χρόνων τῆς ἐπαναστάσεως, παραδοθὲν εἰς τὴν

μας παρὰ τοῦ Διδασκάλου Κ. Καλλινίκου Καστόρχη, προτιθέμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ ῥίπτοντες, ὡς ἀνωτέρω, μικρὰν ἐπὶ τῆς πολιτικῆς βιογραφίας του ἔποψιν, σκοπὸν ἄλλον δὲν ἔχομεν, εἰμὴ νὰ ὑποστήσωμεν τὴν ἀκρίβειαν τῆς Συγγραφῆς. Μέτοχοι τοῦ Ἀγῶνος ἀπὸ τῆς ἀρχῆς του, εἰδήμονες ὅλων τῶν περιστάσεων ὅσοι εἶναι τὸ ὑποκείμενον τῆς, περὶ ἧς ὁ λόγος, Συγγραφῆς, ὁμολογοῦμεν τὴν πολλὴν ἐπιτυχίαν, ἡ ὁποία στεφανώνει τὸν ἱστορικὸν κάλαμον τοῦ αἰδίδιμου Γερμανοῦ. Εἰς τὴν εὐσυνείδητον ταύτην ὁμολογίαν μας ἐλπίζομεν σύμφωνον μετ' οὐ πολὺ καὶ τὴν δημόσιον κρίσιν.

Φρονοῦντες ὅτι εἶναι ἀδύνατον πρὸς τὸ παρὸν νὰ συγγράψῃ τὴν ἱστορίαν τῆς νέας Ἑλλάδος ὅστις δὲν ἔλαβε μέρος ἐνεργητικὸν εἰς τὴν ἐπανάστασίν της, ὅστις δὲν ἐσπούδασε πολυετίαν εἰς τὸ σχολεῖόν της, οὐδ' ἐχώνευσεν ἐντελῶς ὅλην τὴν ἰδέαν τῶν μυρίων περιστάσεων καὶ τῶν μεγάλων μυστηρίων της, ἀποδεχόμεθα ὅτι Ἕλλην τοῦ Ἀγῶνος, Ἕλλην μάλιστα φέρων πρῶτον πρὸς τοῖς ἄλλοις πρόσωπον εἰς τὸ μέγα τῆς Ἐπαναστάσεως δῶμα, τοιοῦτος Ἕλλην ὡς ὁ Ἱεράρχης Γερμανός, πεπροικισμένος ἐνταυτῷ μὲ νοῦν, παιδείαν, καὶ ἄλλα πολιτικὰ πλεονεκτήματα, ἡμπόρει ν' ἀναλάβῃ τὸ δύσκολον ἔργον τῆς ἱστορίας της. Αὐτηρὸν, ὅτι εἰς τὰς οὐρανίους σκηνὰς πρόωρος μετάβασις τούτου, ἐστέρησε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν φιλολογίαν της ἀπὸ τὴν γενικὴν ὅλης τῆς Ἐπαναστάσεως Συγγραφῆς τῆς χειρὸς του.

Ἄλλ', ἂν καὶ ὀλιγοχρόνιος ἡ Συγγραφή αὕτη, θεωρεῖται τόσον ἔτι πολύτιμος καὶ ἀναγκαῖα, ὅσον ἡ ἱστορία τῶν πρώτων τῆς Ἐπαναστάσεως χρόνων μένει ὡσεπιπολὺν εἰς τὸ σκότος, διὰ τὴν τότε ἔλλειψιν τῆς Δημοσιογραφίας καὶ τὴν ἐπιγενομένην φθορὰν τῶν ἰδιωτικῶν ἀλληλογραφιῶν καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἀρχείου. Εὐληπτος, συνεπής, σύντομος, αὐστηρὰ καὶ ἀπολύτως εἰς τὰ πράγματα μόνον περιστρεφομένη, περιέχει ἐν γένει εἰς τὸ πολεμικὸν καὶ πολιτικὸν ταύτης τῆς περιόδου, καὶ προσφέρει οὕτως ὕλην, ἐπὶ τῆς ὁποίας δύναται νὰ ἐγκύψῃ μὲ πολὺν καρπὸν ὁ μετέπειτα Φιλόσοφος Ἱστορικός.

Τὴν ἐκδοσιν ταύτης προεκήρυξε πρὸ τριῶν ἡδὴ ἐτῶν ὁ ῥηθεις φιλόμουσος Κύριος Καλλίνικος Καστόρχης· ἀλλ' ἀπρόελεπτοι περιστάσεις· ἰδιαίτεροι ἀντέκοψαν ἕκτοτε τὴν ἐκπλή-

(1) Ἡσαΐ. Κεφ. NB'. (2) Ἱερεμ. Κεφ. B'.

ρωσιν τῆς ὑποσχέσεως τούτου, καὶ πολὺ πλέον τῆς ἐπιθυμίας ἐκείνων, ὅσοι ἐπροθυμῆθησαν νὰ συνδρομήσωσι. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἐπαναλαμβάνεται ἤδη ἡ πρόσκλησις τῶν συνδρομητῶν, προσδιωρισμένης τῆς αὐτῆς τιμῆς (Δρ 5) διὰ τοὺς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἐπικρατείας Συνδρομητάς.

Τὸ σύγγραμμα, εὐρισκόμενον ἤδη εἰς τὰ πιστήρια, θέλει σχηματισθῆ εἰς ἓνα Τόμον ἀπὸ περισσότερα τῶν 20 φύλλων ὀγδόου.

Πρὸς τιμὴν τοῦ Συγγραφέως, καὶ πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ὑπονοίας ὡς πρὸς τὴν διαφύραξιν τοῦ Συγγράμματος, κηρύττομεν καὶ ὑποσχομεθα δημοσίως, ὅτι οὐδὲ κεραίας προσθαφίρεσις ἀπὸ τοῦ ἰδιόγραφου πρωτότυπου γίνεται εἰς τὴν τύπωσιν. Πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ὑποσχέσεώς μας ταύτης ἐπιφυλαττόμεθα νὰ διατηρήσωμεν σφῶν τὸ ἄνὰ χεῖράς μας πρωτότυπον καὶ μετὰ τὴν ἐκτύπωσιν, διὰ νὰ τὸ παρουσιάσωμεν εἰς πᾶσαν ἐνδεχομένην ἀπαιτήσιν ὅποιοιδήποτε.

Προθυμούμενοι νὰ φέρωμεν εἰς φῶς τὴν πλείυτιμον ταύτην Συγγραφὴν, εἰμεθα εὐέλπιδες, ὅτι θέλομεν ἴῃ γενναίαν καὶ ἐκ μέρους τῶν Συμπολιτῶν μας καὶ τῶν λοιπῶν φυλομούσων τὴν συνδρομὴν, τόσον κατεπέγουσαν διὰ τὴν θαρεῖαν δαπάνην τοῦ Τύπου.

Ἡ τιμὴ προσδιορίζεται πληρωτέα μετὰ τῆς παραλαβῆς τοῦ Τόμου. Εἰς τὸ τέλος τούτου θέλομεν καταχωρίσει τὰ ὄνόματα τῶν Κ.Κ. Συνδρομητῶν καὶ, διὰ νὰ μὴ μεσολαβήσῃ δυσκολία τις, παρακαλοῦμεν τοὺς ἐπιφορτισμένους τὴν ἐνέργειαν τῶν Συνδρομητῶν νὰ μᾶς διευθύνωσιν ὅσον τάχος τοὺς Καταλόγους.

Παρακαλοῦμεν προσέτι τοὺς μὴ ἔχοντας διάθεσιν περὶ πληρωμῆς καὶ ἀποβλέποντας εἰς μόνην τὴν δημοσίευσιν τοῦ ὀνόματός των πρὸς ἐπίδειξιν, νὰ μὴ καταγραφῶσιν εἰς τοὺς Καταλόγους, διὰ νὰ μὴ μᾶς ζημιώσῃ τοῦλάχιστον. Εἰμεθα συγγνωστέοι, ἂν ὁμολογῶμεν ὅ,τι ἐδοκιμάσαμεν πολλὰκις πρὸς βλάβην μας, ὡς καὶ ἄλλοι.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 3 Αὐγούστου 1837.

Γ. ΦΙΛΗΜΩΝ.

Ἀθήνησι, παρὰ Τυπογράφῳ Γεωργίῳ Πολυμέρῃ.